

Καὶ τὸ χαμογέλιο σβύσει
Στὸ γλυκόγελο τῆς στόμα.

Δόστε τῆς τοῦ χωρισμοῦ
Τὸ στερνὸ ψιλὸ
Καὶ στὰ μάτια καὶ στὸ στόμα
Καὶ στὰ σπλαχνικὰ τὰ χέρια,
Νὰ σὰς δώσει τὴν εὐχὴ τῆς,
Μόνῃ σας παρηγοριά.

Τ' ἄρχισα καὶ τὸ γύρισα, μὰ καὶ δὲν τ' ἀποσώνω
Τὸ πικρομοιρολόδι σου, ἀφέντρα μο , κυρά μου,
Ἄτέλειωτο κι ἀπόσωστο παντοτεινὰ νὰ μένει,
Ἄσπαστο θὰ μένει ἀτέλειωτη μὲς στὴν πικρὴ καρδιά μας
Τοῦ χωρισμοῦ σου ἢ θύμηση, τῆς θύμησός σου ἢ πίκρα.

ΛΑΜΠΗΣ ΜΟΣΚΟΣ

Ο ΑΗΤΟΣ

ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

Κάτω σ' δάλντιστο βουνὸ στ' ἀπόβαθα τοῦ λόγγου.
Σύρθη τὸ φεῖδι ἀπλώνοντας στὸν ἥλιο τὸ κορμί του.
Τριγύρω τοῦ μεσημεριοῦ τὸ λιόκαμα ἀπλώνονταν
Τὴν ἄγχα βαριανάσαιναν οἱ λαγκαδιές κι οἱ λόγγοι
Κι ἀργὴ ἢ πλάση ἀσάλευτη στὴ σιγαλιά ἐκοιμόνταν...
Μὰ ξάφνου στὰ περὺψηλα στὸ γαλανὸ τοῦ ἀπειροῦ,
Μ' ὀρμὴ ἀκράτητη ὁ αἰτὸς πετὰ ὁ ὑψοβάτης,
Κ' εἶχε τῆς πάλης τὴν ὀρμὴ, κι ἄστραφτε ἢ λαχτάρα
Στὸ βλέμμα του τ' ἀγέρωχο. Κι ἀφτός, τῆς νίκης κράχτης,
Περὶ φανος ἀγνάντεβε κάτω τῆ γίς τῆ σκιάβα.
Τὸ φεῖδι ἐταράχτηκε σὰν ἐννοίωσε τὸν ἴσκιο,
Ποῦ ἀπλωνε ἀπάνω του τ' ἄγριο πουλὶ πετώντας,
Στρέφει τὸ μάτι ἐκεῖ ψηλά, κι ἀναγελώντας λέγει :
— «Τρελλό ! ἀνόητο πουλί, ἀνήξερο, ποῦ ὀρμώντας
Τῆ γλυκειὰ γίς μας παρατὰς κι ὄλο ἐκεῖ γυρέβεις
Τ' ἀνώφελα καὶ τ' ἄπιαστα στὸ κούφιο τοῦ αἰθέρα.
Τῆ γαληνιά δὲν ἐννοίωσες καὶ τὴν ἀταραξία,
Κι ὄλο μὲ πόθο καὶ μ' ὀρμὴ τραβὰς ψηλά καὶ δέρνεις
Στ' ἄπειρα πλάτια τοῦρανοῦ μ' ἀντάρα τὰ φτερά σου !
Γιὰ μιὰ στιγμὴ δὲ σ' ἄγγιξε στῆς ζήσης τῆ φουρτούνα
Ἄπόθος τῆς ἀκνησιᾶς, καὶ ἢ ἡδονὴ τοῦ ὕπνου,
Σὲ θάμπωσαν σὲ τύφλωσαν τὰ ἄδεια τοῦ ἀπειροῦ
Κι ὄλο τὸ πλάνημα ποθεῖς στὰ ὕψη, ὦ, γελοῖο !
Κι ἄκουσε ἀτάραχος ὁ ἀητός. Μονάχα ἢ θωριά του
Πῆρε μιὰν ὄψη θεϊκὴ. Κι ἀπ' τὸ γαλάζιο κάμπο,
Γέλασε, γέλιο συμπονιαῶς, καὶ καταφρόνιας γέλιο,
Γιὰ τὴν ψευτιά τοῦ ἀνίδεου, τὸ σκόψιμο τοῦ σκλάβου.
Κι ἀνάβει ὀργὴ ἀδύναμη τὸ φεῖδι, ποῦ ψηλώνει
Κι ὀρμᾶ, τὸν περιγελαστή νὰ καταπιεῖ ποδιώντας.
Μὰ δὲν τὸν φτάνει, κειὸς ψηλὰ ἀλύγιστος στεκόνταν.
Κ' ἔχυσε, πέφτοντας ξανά μὲς' τὸ βαθὺ τὸ λόγγο,
Ἄνάμμεσα ἀπ' τὰ δόντια του τ' ὀλόπιτρο φαρμάκι,
Τὸ ὄπλο τῆς ἀνημποριάς τοῦ δόλιου καὶ τοῦ σκλάβου...
Μὰ τὸ πουλὶ το ἀτρόμητο ποῦ ἀπ' τὰ ὕψη ἐθάρρει
Ἄνέγγιχτο τὰ δυνατὰ ἀπλώνοντας φτερά του
Ἐτράβηξε περὶ φανο στὰ βάθεια τοῦ Ἄπειρου.

Βατοῦμ

ΣΤΑΒΡΟΣ ΚΑΝΟΝΙΑΗΣ

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,"

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ
Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ἀρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομὴ χρονιάτικη: Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν
Κρήτη δρ. 10. Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 12 ' 2.—Γιὰ
τὶς ἐπαρχίες δεχομαστε καὶ τρίμηνες συντρομές (3 δρ.
τὴν τρίμηνιά).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητής ἢ δὲν
προσπερῶσει τὴ συντρομὴ του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο. -- Τὰ περασμένα φύλλα ποὺ
λιούνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὄλα τὰ κιάσκια, καὶ στὶς ἐπαρ-
χίες σ' ὄλα τὰ Πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ο ΠΡΟΦΗΤΗΣ - ΤΙ ΔΕΝ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΚΑΝΕΙ -
ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΚΑΣ - ΟΙ ΣΟΥΠΙΕΣ
- ΔΑ Ι-ΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ - ΤΟ ΝΕΟ ΚΟΜΜΑ.

ΟΧΙ προφήτης. "Ενας κοινὸς ἀθροπάκος εἶτανε,
μὰ εἶχε τὸ χάρισμα τὸ μεγάλο νὰ ξέρει κατὰβαθα τὴν
Ἀθήνα καὶ τοὺς Ἀθηναίους. Καὶ προφήτεψε. Καὶ ἢ
προφητεία του βγήκε ἀληθινή.

"Οταν ὁ Βενιζέλος ἤρθε ἀπὸ τὴν Κρήτη, τὶς παρα-
μονὲς ποὺ εἶτανε νὰ γίνει πρωθυπουργός, καὶ γύριζε
μὲ τὸν Πάππ ἀμαξάδα καὶ συχνοπήγαινεστὰ γραφεῖα τοῦ
«Χρόνου», ὁ ἀθροπάκος αὐτὸς χαμογελοῦσε καὶ μουρ-
μούριζε:

— Δὲ θὰ περάσει πολὺς καιρὸς κι ὁ Βενιζέλος θὰν
τῆ νιώσει ὀδυνηρὰ αὐτὴ τῆ λυκοφιλία καὶ θὰ τὴν πλε-
ρώσει ἀκριβὰ.

Καὶ τότε καὶ τοῦ Γρανίτσα :

— "Ἐπειδὴ δὲ βλέπω τὸ Βενιζέλο καὶ τονὲ βλέπεις
ἐσὸ, πὲς του ἀπομέρος μου τὸ καὶ τὸ καὶ νὰ θυμηθεῖ
μὰ μὲρα τὰ λόγια μου !

"Ὁ Γρανίτσας τὰ θάρρεψε ὑπερβολικὰ δὲ' αὐτὰ τό-
τε, μὰ σήμερα τὰ βρῖσκεῖ...φυσικά.

"Ἐτσι θὰ γίνετανε. Μὰ μποροῦσε νὰ μὴ γίνει κ'
ἔτσι.

ΚΑΙ δὲ θὰ γίνετανε ἔτσι, ἀν ὁ Βενιζέλος εἶχε τὸ εὐ-
τύχημα νὰ πέσει σὲ χέρια καλά, νὰ βρεῖ δηλ. ἓνα δυὸ φί-
λους ἀφοσιωμένους ποὺ νὰ ξέρουν τὰ πρόσωπα καὶ τὰ
πράματα καὶ νὰν-τάνοῖζονε τὰ μάτια.

Ἀπὸ πόσα δὲ θὰ γλύτωνε ὁ ἄμοιρος ! Πρῶτα πρῶτα
δὲ θάκανε τὸν κ. Στράτο πρόεδρο τῆς Βουλῆς—τὸ πρῶτο
καὶ τὸ μεγαλύτερό του λάθος. Ἐπειτα θάκλεινε μὲ κανένα
Ἐπιτελεῖο τὸ ἀπύλωτο στόμα τοῦ κ. Πάππ. Τί διάολο !
Ἄφου ἔγινε Ἐπιτελεῖο ὁ κ. Ἀλεξαντερῆς, μποροῦσε καὶ
παραμποροῦσε νὰ γίνει Ἐπιτελεῖο κι ὁ Ψευτοφαιανὸς
καλαμπουριστής. Θάχρηζε βουλευτὴ καὶ τὸ Χαιρόπουλο τοῦ
«Χρόνου». Θὰ πετοῦσε καὶ σ' ἓνα δυὸ ἀκόμα Ἀθηναίους
δημοσιογράφους κανένα κοκκαλάκι τοῦ Προσπολογισμοῦ